

Slim var en stor oplevelse.

En 75 årig gammel mand - uden tænder i munden, og med en stemme som klang flot og stor ud i lokalet. Der var vel omkring 30 gæster. Det lave antal forhindrede ikke Slim i at give en vedkommende og autentisk blueskoncert. Han havde sin dobro liggende på et bor, flankeret af en masse mundharper og en mojo. Her fik vi - som på West Tennessee Heritage Center - den ægte vare fremført live uden noget andet hjælpemiddel end ægte instrumenter og stemmer.

Både han og værten Stan Hambone kendte i øvrigt Peter Astrup - som er en blues koncertarrangør, vi også kendte tilbage i Coyote og Back Soon dagene. Peter kom et par gange om året til Clarksdale, og nød stor anerkendelse hos både Slim og Stan. Efter koncerten var der gang i den i baren, og jeg faldt i snak med et par amerikanske musikere, som absolut ville op at jamme. Stan havde nemlig et komplet bandsetup stående på scenen, så det fristede. Jeg følte mig nu ikke i stand til at følge efter Slim, jeg tog hellere en gin/tonic mere. Og en til.



[WATERMELON SLIM](#) [The Wheelman](#)

Vi tøffede derefter hjem til campen - igen udsat for undren af de lokale - igen ad den nu velkendte Spruce Street, men selvfølgelig lykkedes det os at fare vild, så vi gik en solid omvej med sveden haglende ned af os. Skønt at komme "hjem" og få en kold Cola at køle ned på.